

חצות לראות עוד?

הילית:
zezezegallery.com
אסף:
asafhanuka.com

כאן עובדים בניך

לכבוד שבוע האיוור, יצאנו לבקר בפעילות עבודה של כמה מהמאירים המעניינים ביותר בארץ | רעות חפץ-שוורץ

הילית שפר ואסף חנוכה

הילית (41) מאיירת ובעלת גלריה לאומנות, ואסף (45) כותב, מאייר קומיקס ומרצה בשנקר. נשואים והורים לשניים

איך הפכתם למאירים?

הילית: "כבר בגיל חמש, כשהבייביסיטר בא לשמור עליי וצייר לי מיקי מאוסים, ידעתי שזה מה שאני רוצה לעשות. מאוד אהבתי להסתכל על דמויות מסרטים מצוירים ומחברות קומיקס ולהעתיק אותן. גדלתי בבית עם אימא אומנית, אז מהר מאוד הבנתי שמה שאני עושה זה איוור, לא אומנות, ושזה משהו שאפשר ללמוד בארץ רק דרך מסלול של עיצוב גרפי. אז למדתי גרפיקה בתיכון ושירתי כמעצבת גרפית בצבא, בביטאון חיל האוויר. משם המשכתי ללימודי תקשורת חזותית בבצלאל, במסלול איוור. החלום שלי היה לאייר שער לעיתון. עבדתי כמה שנים בעכבר העיר ובסוף גם הצלחתי לדחוף להם שער, ומשם זה התגלגל. משנת 2006 אני מאיירת את הטור של דנה ספקטור בעיתון 7 ימים ועובדת על פרויקטים מסחריים ואישיים."

וקומיקס במכללת שנקר".
אם לא הייתם מאירים, מה הייתם עושים?
הילית: "הייתי לומדת מיסטיקה וקבלה, אולי פסיכולוגיה או רפואה אלטרנטיבית. בסופו של דבר כנראה הייתי מטפלת באנשים."
אסף: "אסטרונאוט".
תארו את תהליך העבודה שלכם.
הילית: "העבודה שלי היא לקחת נושא מורכב ומופשט, שמגיע בצורה של טקסט, ולתמצת ולזקק אותו לדימוי. הדימוי חייב להיות קריא ותקשורת. כשרק התחלתי הייתי צריכה לשבור את הראש מול כל עבודה חדשה, אבל עם הזמן צברתי ניסיון והשריר במוח, שאחראי על הפעולה הזו התפתח. עכשיו אני יודעת, לדוגמה, שאם נושא הכתבה הוא חברה גדולה שקונה חברה קטנה, האיוור יהיה של משהו בסגנון דג גדול בולע דג קטן. השריר שלי מאוד מאומן."

אסף: "גדלתי על דיאטה של קומיקס אמריקאי, בעיקר אקס מן, ויחד עם אחי התאום, תומר, ביליתי את רוב הזמן עד גיל 14 בלצייר דמויות עם כוחות-על הולכות מכות. במהלך השירות הצבאי, בעיתון במחנה, קבלתי את העמוד האחרון של העיתון לטור קומיקס שנקרא "מוקוצר". פרסמתי שם סיפורים שלי, של תומר, סיפור בהמשכים עם **בועז לביא** ובסופו של דבר סיפורים מ"צינורות" של **אתגר קרת**. לאחר מכן נפגשנו, אתגר ואני, והחלטנו לעבוד על ספר משותף ששמו "סמטאות הזעם". אחרי הצבא נסעתי ללמוד בצרפת. הייתי שם חמש שנים ופרסמתי גם שם כמה ספרים, איירתי לעיתונים והמשכתי לשתף פעולה עם תומר, בועז לביא ואתגר קרת, בנוסף לשיטופי פעולה קצרים עם בימאים על פרויקטים לקולנוע ולטלוויזיה. כיום אני מפרסם טור אישי ואוטוביוגרפי בעיתון כלכליסט ומלמד איוור

כמה ימים

בסוף החודש (21-30 בנובמבר) יתקיים זו הפעם השישית שבוע האיוור של תל אביב, שילול השנה 80 תערוכות בהשתתפות כ-700 מאירים, מעצבים ואומנים ישראלים, שיציגו את עבודותיהם בתערוכות שיפתחו בחללי תרבות ואומנות, בגלריות שיתופיות, במוזאונים ובמקומות בילוי שונים ברחבי העיר. רוב האירועים פתוחים לקהל הרחב ללא תשלום.

בדרך כלל שלב הסקיצות הכי מהנה כי פתאום נוצר משהו מדף ריק".
ומה הכי פחות אהוב?
הילית: "העבודה בבדידות. קשה לי לעבוד לבד בלי אנשים מסביבי".
אסף: "אני פחות אוהב כשאין לי מספיק זמן לעבוד על ציור כמו שצריך. זה קורה כמעט בכל העבודות, שמתחילות באהבה ומסתיימות בכעס".
מה החלום המקצועי שלך?
הילית: "להקים בית ספר לאיוור".
אסף: "אני חי את החלום".
איפה אתם עובדים?
הילית: "שנים עבדתי בבית. זה היה לא פרודוקטיבי. הפרעות הקשב שלי הניעו אותי למטבח, למקרר ולמכונת הכביסה. הייתי חייבת לצאת מהבית. עכשיו אני בעלת גלריה לאומנות ואת עבודת האיוור אני עושה משם".
אסף: "אני עובד במשרד שאני חולק עם עוד מספר אנשים שאינם מאירים. כדי לעבוד אני צריך להתנתק, וזה לא היה אפשרי בבית".
מה אתם הכי אוהבים בניית העבודה שלכם? ומה הייתם משנים?
הילית: "אני אוהבת שיש סביבי אומנות. העבודה בגלריה מאפשרת לי להציג עבודות שלי, של אסף, של השותפה שעובדת איתי, ושל עוד אומנים שאנחנו אוהבות. זה חלל בנמל תל אביב, לבן, מואר ונקי. יש שתי קומות והתערוכות מתחלפות מדי חודש עד חודשיים".
אסף: "אני אוהב את אזור לילינגבלום ואת הדרך לעבודה לאורך החוף. בחדר אין אף תמונה שתלויה, חוץ מאיוור ישן של **נורמן רוקוול**. באיוור ילד קטן שברח מהבית יושב בדיינר ולידו שוטר גדול שמחייך בהבנה. במידה מסיימת, האיוור הזה מקפל בתוכו את סיפור חיי".

האם יוצא שאתם עובדים יחד באותו חלל עבודה? עד כמה אתם שותפים בתהליכים המקצועיים שעוברים אחד על השני בתור בני זוג שחולקים גם מקצוע?
הילית ואסף: "במשך שנים ארוכות עבדנו יחד מהבית. הילית הציקה לאסף ללא הרף: יתשטוף כלים, בוא נרד לאכול, מה אתה חושב על הרעיון שלי? כל זה היה נסבל, עד שהגיעו הילדים והפכו את ההפרעות ליצירת אומנות. אסף הרגיש שהוא חייב קצת שקט ויצא לעבוד מחוץ לבית. אנחנו מתייעצים אחד עם השנייה על בסיס קבוע, בדרך כלל בקפה דו שבועי בבוקר אחרי פיאור הילדים במסגרות. מורגלים בלתת פידבק כן וענייני בלי לעטוף ולעגל פינות. מעורבים גם בהחלטות מקצועיות שונות ובאופן כללי העובדה ששנינו מאירים מאפשרת לנו להבין אחד את השנייה. לאנשים מחוץ למקצוע נראה הרבה פעמים שיאללה יאללה תצייר כבר משהו, אבל זה לא עובד ככה".

האם הבית שלכם משקף את העיסוק המשותף?
"במרכז הבית שלנו יש ספרייה ענקית עם כל ספרי האומנות, האיוור והקומיקס שצברנו עם השנים. על השולחן יש ערימת דפים ועפרונות וטושים מפורים בכל מקום. גם הילדים מציינים איזו אי אפשר לפספס את זה".

"במשך שנים ארוכות עבדנו יחד מהבית. הילית הציקה לאסף ללא הרף: יתשטוף כלים, בוא נרד לאכול, מה אתה חושב על הרעיון שלי? כל זה היה נסבל, עד שהגיעו הילדים והפכו את ההפרעות לאומנות"

מימין למעלה עם כיוון השעון: פינת העבודה של הילית בגלריה זהוזה, איוור של הילית, של אסף ושוב של הילית

צילום: דנה קובילי

אציין שממש לאחרונה יצא הקומיקס האוטוביוגרפי המעולה של נעה כ"ץ ואני רוצה לראות עוד ועוד כאלה!"

את עובדת גם מחוץ לבית?

"אני ממש לא אוהבת לעבוד מחוץ לבית, פינת העבודה שלי היא קדושה וגם כשהייתי סטודנטית תמיד הייתי מעדיפה שחברים יבואו לעבוד אצלי מאשר להתחיל לשנע את כל הקן האיוויר שבניתי שמורכב מדפים, סקצ'בוקים, עפרונות, עטים, סרגלים, שולחן אור, טאבלטים, מקלדות ומחשבים (אני נשבעת שאני משתמשת בהכול)".

מה את הכי אוהבת בפירת העבודה שלך? ומה היית משנה?

"אני מתה על הכיסא שלי, שאיתי משנה א' של בצלאל והוא הכיסא הכי נוח ומכוער בעולם (ולאחרונה התחיל גם לחרוק), ואני מאוד אוהבת שהכלבה שלי נחה על כרית לידי בזמן שאני עובדת".

איה שלשיר

מאיירת ואמנית קומיקס. בת 26, בזוגיות + כלבה

איך הפכת למאיירת?

"ציירתי מגיל צעיר מאוד. זה באמת הדבר הראשון שאני זוכרת מעצמי ושתמיד הייתי טובה בו. הדרך לבצלאל הייתה טבעית ושם למדתי להגדיר את מה שאני מאוד אוהבת לעשות: איור ובהמשך גם קומיקס. עכשיו עברה קצת יותר משנה מאז סיום התואר ותערוכת הבוגרים שהובילה לעבודות, שיתופי פעולה והצעות מעניינות. מאז אני במצב תמידי של 'מחכה להצעה המעניינת הבאה'".

אם לא היית מאיירת, מה היית עושה?

"חוקרת של חיות ימיות או מפתחת משחקי מחשב (לא מפחידים ולא יריות, רק הרפתקאות ואינדי בסגנון הקווסטים של שנות ה-90)".

תארי את תהליך העבודה שלך.

"אני מציירת סקיצה ב'עפרון' (מרכאות כי עד לא מזמן זה היה באמת עפרון, לאחרונה רכשתי אייפד שמתפקד כסקצ'בוק לכל דבר, מאוד מומלץ), ורק אז בדרך כלל אני מבינה בראש שלי איך האוויר הולך להראות בצורתן הסופית. אני מביאה אותו לשם עם דיוק של קווי המתאר (בעט או במחשב) ולבסוף צביעה, שלרוב תהיה גם במחשב. צריך איזו מיוחד כדי לגרום לי לצבוע בצבעי עפרון או גואש, אבל כשזה קורה זה ממש שווה את כאב הראש, מספק ומרגיש מאוד אמיתי".

מה החלק האהוב עלייך בעבודה? ומה הכי פחות אהוב?

"החלק הכי פחות אהוב עליי הוא הסקיצה הראשונה. אני נוטה לרוב לסקיצות מלוכלכות ומהוססות, מלאות מחיקות וחצאי קווים. זה חלק מאוד חסר ביטחון בשבילי בתהליך כי עד שהסקיצה לא גמורה אני לא יודעת אם האוויר עומד לצאת טוב. ברגע שהסקיצה עומדת אני יכולה לנשום לרווחה לקראת החלק החביב עליי: שלב ה'אינדינג' - מעבר מוקפד על קווי העיפרון עם דיו שחור (ומכאן השם) או עם מברשת מועדפת בפנטושופ. זה מאוד מספק לראות סקיצה מושלמת 'מתנקה'".

מה החלום המקצועי שלך?

"לעבוד רק על פרויקטים שמרגשים אותי ונותנים לי תחושה טובה. ואם צריך לבחור דבר אחד ספציפי: להוציא סדרת קומיקסים קצרים אוטוביוגרפיים למבוגרים: סיפורים מהחיים האמיתיים שמתמקדים בחוויות של נשים צעירות בישראל. זה תחום שצומח בצורה מדהימה בחו"ל, ובארץ עדיין יש לזה קצת פחות מקום מחוץ לבועה של האקדמיה."

רוצות לראות עוד?
instagram.com/dekelhevroni

דקל חברוני

מאייר ומעצב. בן 40, נשוי ואב לבת שנה

איך הפכת למאייר?

"תמיד הייתי הילד שמצייר קצת אחרי הצבא הייתי חלק מחבורת אנשים שהוציאו בצורה עצמאית קומיקס שנקרא Plan B. מישהו שם הציע לי לבדוק מה זה תקשורת חזותית וכך עשיתי. התחלתי ללמוד תקשורת חזותית בבצלאל בירושלים, והתמקדתי באיור. גם מוזיקה תמיד הייתה חלק מאוד דומיננטי בחיי, אהבה גדולה. במהלך הלימודים הכרתי את חברי הלהקה הירושלמית קולולוש. נוצר בינינו חיבור והתחלתי לאייר ולעצב להם פוסטרים להופעות, עטיפות לסינגלים, אלבום ועוד. שם בעצם הוגשם לראשונה סוג של חומן בין האהבה שלי לאיור לבין האהבה למוזיקה, ומשם פשוט המשכתי".

אם לא היית מאייר, מה היית עושה?

"הייתי מוזיקאי - בסיסט או מתופף".

תארי את תהליך העבודה שלך.

"תהליך העבודה הטכני שלי הוא לקפץ הלך ושוב בין עבודה ידנית למחשב. בין אם מדובר בטיפוגרפיה או באיור, התהליך תמיד מתחיל בסקיצה ידנית של רעיון ו/או קומפוזיציה. ומשם: תלוי בפרויקט. בכל מקרה זה תמיד יקפץ בין היד והדף לבין מסך הלפטופ ובחזרה. מבחינת קונספט, אני עושה תחקיר אבל נותן לאינטואיציה 'להחזיק את ההגה' גם כן".

מה החלק האהוב עלייך בעבודה? ומה הכי פחות אהוב?

"החלק האהוב לא קבוע, זה ממש משתנה מפרויקט לפרויקט. מבחינת החלק הפחות אהוב: יש לקראת הסוף נקודה של דיוק והידוק שתמיד נמרחת, ואתה לאט-לאט מאבד שיפוט לגבי התוצאה. עם השנים למדתי לחתוך לפני, אבל לפעמים אני עדיין נתקע שם".

מה החלום המקצועי שלך?

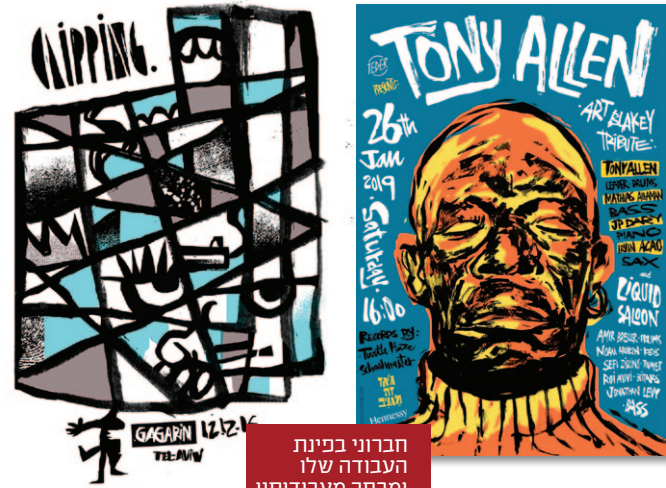
"פשוט להמשיך לעשות את מה שאני עושה ולחיות מזה ברווחה כלכלית. אה, ולעבוד גם עם חו"ל, זה מתחיל לקרות ממש עכשיו, אז שימשיך".

אתה עובד גם מחוץ לבית?

"כן, בבתי קפה משתנים באזור יפו".

מה אתה הכי אוהב בפירת העבודה שלך? ומה היית משנה?

"אני אוהב את האור ואת הקרבה למרפסת, ומתוקף כך גם את מנת האוויר ההגונה. מעבר לזה, הייתי שמח לעוד מרחב".

חברוני בפינת העבודה שלו ומבחר מעבודותיו

רוצות לראות עוד?
ayatalshir.com

שלשיר בפינת העבודה שלה. למעלה: איור לפלטפורמה האינטרנטית Evoke

צילום: אביגיל עוזי

צילום: יובל חן